

'SURREËEL DAT ZOIETS WEG STAAT TE ROTTEN'

Soms staat een 'prooi' midden in een woonwijk. Terwijl elders in de straat mensen televisie zitten te kijken of hun gazon maaien, staat een verlaten huis in eenzaamheid weg te rotten. „Surreëel”, vindt Maarten. Zijn dochter en hij hebben een zesde zintuig ontwikkeld voor verweesde gebouwen. Rijden ze door een woonwijk, trappen ze plotseling op de rem. Soms ontdekken ze dan een parel.

HET GAAT OM HET GEVOEL

De foto's van Maarten en Billie Slagboom zijn in het boek niet voorzien van een beschrijving. Locatie en functie van een gebouw blijven onvermeld. „Dat doen we heel bewust. Het gaat ons niet om de specifieke geschiedenis van een bepaald pand. We hopen het gevoel dat we ervaren op zo'n plek over te brengen op anderen. Dat kijkers wat ze zien op zichzelf betrekken en op hun eigen leven reflecteren.”

LELIJK? MOOI NIET!

Soms staan ze daar maar: verlaten gebouwen waar de verf van de muren bladdert. Stille getuigen van levens die voorbijtrokken. Journalist Maarten Slagboom en dochter Billie hebben er een zwak voor. Zij fotograferen plekken waar alleen de tijd woont. „Soms voel je je heel nietig.”

TEKST ANNEMARIE HAVERKAMP

Maarten loopt altijd voorop. Als een ijsmeester test hij de ondergrond. Pas als het veilig is, volgt dochter Billie. Honderden gebouwen verkenden ze op deze manier. Of misschien wel duizenden. „Het is verslavend”, zegt Maarten Slagboom (50).

Hij doelt op de hobby die hij en zijn dochter delen: gebouwen bezoeken die vergeten zijn. Plekken ontdekken die ooit onderdak boden aan gezinnen, geliefden of werknemers, maar waar nu het onkruid tussen de kieren groeit.

Het begon vier jaar geleden. Billie was 15 en vervelde zich een beetje. Vader en journalist Maarten had gelezen dat het Belgische Charleroi tot lelijkste stad van Europa was gedoopt. Hij had een idee: ‘Zullen we daar eens gaan kijken?’ Daar vlakbij de Franse grens werden ze allebei een beetje opstandig. Hoezo lelijk? De verwaarloosde fabrieksgebouwen die ze aantroffen, waren van een ontroerende schoonheid. Kijk eens naar die schimmelpatronen op de muren: het leken wel kunstwerken! Daarbij konden die gebouwen er ook niets aan doen dat ze na generaties lang trouwe dienst met zo weinig respect werden behandeld.

„Als je in zo'n imponerend pand staat, voel je dat je deel uitmaakt van een groter geheel”, zegt Maarten. „Liefst gaan we op zoek naar intieme plekken. Onder het behang in de slaapkamer van een flat zie je een ouder behang uit de jaren 90 tevoorschijn komen, daaronder prijkt weer een typisch jaren 50-patroon. Dan voel je je

heel nietig, je realiseert je dat je hier maar een tijdje bent.”

Dochter Billie, student geschiedenis, doet meestal het researchewerk. Op basis van online foto's en Google Earth speurt zij naar ingestorte daken en andere verborgen aanwijzingen, veelal in Oost-Europa. Zodra ze een vermoeden heeft van een geschikte locatie, stapt ze met Maarten in de auto. Dan begint de jacht. Vader en dochter – altijd keurig gekleed, ze zouden op weg kunnen zijn naar een familiebezoek – besluipen een gebouw alsof het een prooi is. Ze klauteren over muren, glijpen door een kapot raam, trekken elkaar omhoog. Billie: „Maar we zijn altijd voorzichtig.”

De ultieme beloning is een ruimte die ze de 'zone' noemen. Vaak zitten er gaten in het dak, vallen regendruppels naar binnen, fladdert een verstoorde duif weg of speelt de wind met een golfplaat. Eenmaal in de zone neemt de verbeelding het over. Binnen deze vochtige muren werden ooit intieme avonden beleefd en ruzies uitgevochten.

Maarten benadrukt dat de verlaten gebouwen, stille getuigen van zoveel levens die ooit waren, hen niet treurig stemmen. Integendeel. „Het leven gaat door. Je ziet het oprukkend groen. Deze gebouwen zijn monumenten van de continuïteit.”

De mooiste foto's werden gebundeld in *Hier woont alleen de tijd*, dat verschijnt bij uitgeverij Kyosei (€37,50).